

ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΟΥΡΟΣ 1948-2008. Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΠΑΡΝΗΘΑΣ (Φεβρουάριος 2008)

Συγγραφέας: ΘΕΟΔΟΤΑ ΝΑΝΤΣΟΥ

Αυτοί που τον ήξεραν, λένε πως η καρδιά του δεν άντεξε την φετινή καταστροφή του Εθνικού Δρυμού. Ίσως ακούγεται υπερβολικό, ακόμα και για τον άνθρωπο που επί χρόνια πάλεψε με όλες του τις δυνάμεις για να σώσει την Πάρνηθα από την αυθαιρεσία. Ο πρώην δασάρχης, που χάθηκε στα 60 του, δεν ήταν, όμως, ένας συνηθισμένος άνθρωπος.

Ο Γιώργος Ντούρος, πρώην Δασάρχης Πάρνηθας και μέχρι πρότινος Διευθυντής Αισθητικών Δασών, Δρυμών και Θήρας στο Υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης, πέρασε στην ιστορία ως ο άνθρωπος που εμπόδισε την αυθαιρεσία στον Εθνικό μας Δρυμό. Στην Πάρνηθα, ο Γιώργος Ντούρος ξενυχτούσε μέσα στο δάσος με συνεργάτες του και «ξήλωνε» όλες τις παράνομες περιφράξεις, μόλις αυτές ξεφύτρωναν. Κατέθετε μηνύσεις στους ιδιοκτήτες των παράνομων οικοδομών και έστηνε καρτέρια σε λαθροθήρες.

Όπως ήταν φυσικό, είχε λάβει άπειρες απειλές και δελεαστικές «προσφορές» για να κλείσει τα μάτια του, στις οποίες όμως ποτέ δεν παραδόθηκε.

Αλλά και ως δημόσιος υπάλληλος έβαλε όσα εμπόδια μπορούσε σε σκανδαλώδη και περιβαλλοντικά φονικά σχέδια, όπως τα διάφορα χιονοδρομικά κέντρα στο βουνό των θεών, την κατασκευή του Ολυμπιακού κωπηλατοδρομίου στον Σχινιά και την κάθετη αναπτυξιακή εφόρμηση στους ελεύθερους πράσινους χώρους της Αθήνας. Ψυχολογικά όμως βάρυνε πολύ μετά την καταστροφή της Πάρνηθας και στις αρχές του φθινοπώρου άρχισε η αντίστροφη μέτρηση. Βάρυνε και από την αδυναμία της ήδη απονευρωμένης δασικής υπηρεσίας να παρέμβει στην μεγαλύτερη κρίση που πέρασε ποτέ ο δασικός πλούτος της χώρας. Μια βδομάδα πριν από την αρχή του τέλους του, είχαμε συναντηθεί για ένα καφέ και με φωνή σπασμένη από τη λύπη έλεγε πως κάποιες μέρες πριν, συνάδελφοι δασικοί τον είχαν καλέσει σε «τραπέζι με ελάφι» που είχαν στρώσει λαθροκυνηγοί σε κάποια ταβέρνα κοντά στην Πάρνηθα. Εκείνος είχε αρνηθεί ευγενικά, είχε όμως καταρρακωθεί, γιατί «είναι καλά παιδιά, καλοί δασικοί, αλλά τι

να κάνουν, φοβούνται...».

Αυτός ο κορυφαίος της Δασικής Υπηρεσίας έφυγε την Παρασκευή 25 Ιανουαρίου αθόρυβα, χωρίς κανένα τηλεοπτικό βανάκι να κατασκηνώσει έξω από το νοσοκομείο που φιλοξένησε τη μάχη του με την περίεργη αρρώστια που ακολούθησε το φθινοπωρινό καρδιακό επεισόδιο.

Αν σε άλλες χώρες η παραίτηση ή η απόλυση ενός υπουργού που παρανομεί θεωρείται αυτονόητη, στην Ελλάδα η μοναξιά περιβάλλει τους λίγους υποδειγματικά αδιάφθορους δημόσιους λειτουργούς. Σίγουρα η αδυναμία ή ακόμα και η άρνηση της Πολιτείας να ελέγξει και να πατάξει τη διαφθορά των δημόσιων λειτουργών δείχνει ότι τελικά το περιβαλλοντικό έγκλημα έχει βαθιές ρίζες σιωπής στην κοινωνική και πολιτική ζωή της χώρας. Ας σκεφθούμε μόνο ότι τους τελευταίους τρεις μήνες του χρόνου που έφυγε, ο «κυρίαρχος» λαός πληροφορήθηκε διά των ΜΜΕ ότι δύο κορυφαίοι υπουργοί είναι κάτοχοι αυθαιρέτων σε προστατευόμενες από τον Νόμο περιοχές των πολύπαθων Μεσογείων. Ταυτόχρονα, όταν το καλοκαίρι τεράστιες δασικές εκτάσεις ήταν παραδομένες στην πυρά, υποψήφιος βουλευτής και νυν Πρόεδρος κοινοβουλευτικής επιτροπής έταζε αποχαρακτηρισμούς αναδασωτέων εκτάσεων σε «ψηφοφόρο» με κρυφή κάμερα. Για όλα αυτά όμως, η κοινωνία μας αποδύθηκε σε αναλύσεις διαβάθμισης της παρανομίας και λίγοι απαίτησαν άμεση αποπομπή από αυτά τα υψηλά πολιτειακά αξιώματα. Προφανώς, λοιπόν, στην Ελλάδα, η διάχυτη παρανομία έχει γεννήσει μια αρρωστημένη κατάσταση ανοχής και ωχαδελφισμού.

Υπάρχουν και πολλοί άλλοι δημόσιοι λειτουργοί που σαν τον Γιώργο Ντούρο σηκώνουν το κεφάλι τους πάνω από τη συνηθισμένη μετριότητα, διαφθορά ή επανάπαυση στη βολική καρέκλα της θέσης τους. Δασικοί, λιμενικοί, υπάλληλοι σε πολεοδομίες ή υπηρεσίες περιβάλλοντος που τιμούν την αποστολή τους και προστατεύουν ακόμα και με κίνδυνο ζωής το κορυφαίο δημόσιο συμφέρον, δηλαδή το φυσικό κεφάλαιο της χώρας. Είναι όμως μόνοι τους. Ειδικά στις δύσκολες στιγμές, όταν θα υποστούν απειλές ή συκοφαντίες ή όταν θα λάβουν την αναμενόμενη μετάθεση σε κάποιο «ψυγείο». Είναι, νομίζω, καιρός όλοι να τους περιβάλλουμε με τον προστατευτικό σεβασμό που τους αξίζει: με δημόσιους επαίνους, ατομική και συλλογική αντίδραση στις δυσμενείς μεταθέσεις και στα προσκόμματα που εμποδίζουν τη δουλειά τους, τη συνεργασία μαζί τους. Και είναι σίγουρα καιρός να στηλιτεύουμε δημόσια, να απαξιώνουμε και να διώκουμε όλους τους διεφθαρμένους ή τουλάχιστον αήθεις δημόσιους λειτουργούς (πολιτικούς ή υπηρεσιακούς υπαλλήλους) που λυμαίνονται τον φυσικό χώρο και θησαυρίζουν καταχρώμενοι την κοινωνική

Νόμος και Φύση

Αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία για το περιβάλλον και την αειφόρο ανάπτυξη
<https://nomosphysics.org.gr>

σιωπή που δημιουργεί ένα πέπλο «ασυλίας» και νομιμοποιεί το περιβαλλοντικό έγκλημα στη συλλογική συνείδηση.

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στο ένθετο «ΟΙΚΟ» της Εφημερίδας «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» το Φεβρουάριο 2008, σ. 10.